

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ianvarii Et Febrvarii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258

VI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77365)

VITA BEATI RAIMVNDI CONFESSORIS, 147
TERTII MAGISTRI ORDINIS PRAEDICATORVM, AV-

thore F. Leandro Alberto Dominicano. *Etsi autem nondum in diuos relatus est hic*

Raimundus, at tamen permisit Paulus 3. Romanus pontifex, vt Barchi-
nonenses eius festum celebrent postridie Epiphaniae.

Raimundus de Pennaforti, Cathalanus, originem retulit in Aragonū reges. Is postquam adoleuit, missus est ad gymnasiū, vt scientiam hauriret. In quo tantum breui admodum tempore profecit, vt ea tempestate in Pontificio atque Imperatorio iure inter viros clarissimos facile connumerari posset. Quamobrem ciues nostri Bononenses, tanti viri famam exaudientes, publico stipendio ipsum ad docendum conducere. Hanc autem ob causam togam induit religionis. forte dissuaferat cuidam scholastico adolescenti plurimis rationibus sanctae cōuersationis ingressum. Quapropter deinde conscientia exagitatus, quod illi dissuaferat, ipse amplexus est: videlicet, relictis mundi illecebris, fauore & gloria, cum omnium admiratione ordinem Prædicatorum ingressus est. Simul ac vorum emisit anno euoluto, pro more, accitus est in focium à legato Pontificis maximi, in Hispaniam concedente. Demum cognita eius insigni doctrina, à Gregorio 9. Pontifice iussus est epistolas Pontificum ac Conciliorum Decretales in vnum corpus redigere, (quod hactenus in vsu habetur in gymnasijs, & adamussim seruat) prout dinosci potest in prooemio ex eius nominis citatione ab eodem pontifice. Fecit & ipsum pontifex Capellanum suum & poenitentiarium: quæ dignitas temporibus illis non nisi valde literatis conferebatur. Factus est etiam inopum causarum expeditor. Post epistolas Decretales in vnum congestas, Summam de casibus conscientiae edidit, opus insigne, & omni admiratione obseruationeque dignum.

6. IANUAR.

Cur monachus factus sit.

Epistolas decretales Pontificum in vnu corpus redigit.

Fit episcopus. Sc abdicat.

Animaduertens Pontifex eius præclarissimam vitam, mores, ingentemque doctrinam & animi probitatem, præsulem ciuitatis Barchinonæ creauit. Qui cernens sub tanto honore maximum latere onus, dicto approbante Pontifice, eam ipsam dignitatem missam faciens, ad ordinem Prædicatorum remigrauit, malens tunica pallioque rudi & ignobili regi, atque sub eo egenus Deo seruire, quam post tantæ dignitatis fastigium, mox rationem tantæ villicationis reddere. Igitur ad ordinem Prædicatorum reuersus humilimus pater, petijt sibi quempiam virum bonum præfici, per quem posset erudiri ea, quæ religionis essent: & vt erat mitis, ac naturæ compositæ, sic religionis moribus ornatus breui admodum tempore euasit, vt in cōuentu generali duodeuigesimo (quod capitulum generale vocant) Bononiæ anno Domini millesimo ducentesimo tricesimo octauo celebrato, omnium patrū consensu, præsentia (eo absente) totius ordinis Prædicatorum dignus nominaretur & approbaretur.

Exordiar ab initio, vt rem seriatim narrem, placituram, puto, legentibus. Vita sancto Iordane viro sanctissimo, totius Prædicatorum familiae Præsidente, ad interregem, vt veterum more Romanorum loquar, ventum est. Interrex, quem Vicarium generalem totius ordinis Prædicatorum nostri dicunt, Magnus ille Albertus vi & iussu institutionum nostrarum creatus est. Tandem indicto conuentu vniuersali duodeuigesimo, Bononiam Electores conuenere, vt sibi ordinique aliquem præficerent. Huic synodo duo inter ceteros electores, excepto Magno Alberto, viri & moribus & doctrina apprime pollentes, videlicet Hugo de S. Theodorico, tunc præfectus Galliarum prouinciæ, postmodum Cardinalis Ecclesiæ Romanæ, & Iuo præfectus prouinciæ terræ sanctæ (hos enim præfectos, appellat Prouinciales Priores) interfuere. Ad certam diem omnes electores sub quadam porticu conuenerunt pro Præsidente eligendo. Datis omnibus suffragijs, pari lance certatum est. Porro in duas se subdiviserat partes: alij quidem Magnum Albertum, vt potè Germani: & Hugonem prælibatū Galli elegerat, ceteris partibus vtrisque fauentibus. Iterum atque tertio resincepta, in idem semper recidit. Animaduertentibus patribus electores simul non posse conuenire, orationes indictæ sunt ante parentis Dominici sanctissimum corpus. Sic igitur orantibus fratribus, mox extra se qui-

Albertus Magnus.

dam positus, videbat omnes electores cubiculum exeuntes, in templo maximam columnam erigere, guttulis sanguineis purpuratam, à summo vsque deorsum attingentem. Verùm cum intuens frater lætaretur, extemplò signum electoribus datur, vt denudò ad electionem præsentis conueniant.

In primo itaque scrutinio, cum Barchinonæ esset, patres ipsum vnanimiter & concorditer elegerunt, cum prius antehac nulla prorsus illius mentio fieret. Timentes verò, nè oblatam Præsentiam dictam aspernaretur, pari consilio miserunt patres Hugonem, Bonisium Placentinum, Pontium de Sperra præfectum Galliarum Narbonensis prouinciæ, Philippum olim præsidem Syriæ, sed exauthoratum in dicta synodo, Stephanum Hispanum quondam Lombardiæ prouinciæ præfectum, cum nonnullis alijs patribus Barchinonam, vt suaderent Raimundo, vt acceptaret oblatam præsentiam. Vt verò conuenerunt, virum Dei apprimè rogabant, vt ceruicem flecteret: sed is secum magis exoptans habitare, quàm tam grandem subire prouinciam, inexorabilem sese præbebat. Tandem tantorum virorum auctoritate & rationibus suafus, inclinato capite, tantum onus subiit. Verùm biennio duntaxat hoc officio functus est: quippe in synodo prima generali, quæ sub ipso celebrata, quæ decimanona fuit, anno Domini 1239. edidit legem, vt præsidens totius ordinis Prædicatorum, posset officio renunciare coram patribus, quos dicimus Diffinitores, & isti obligarentur cessionem acceptare. Id quod tunc facere adnixus est, sed minimè potuit, eò quòd patres admittere cessionem noluerent. Tandem in sequenti anno, videlicet 1240. in synodo vigesima Bononiæ celebrata, cessionem petijt, corporis valetudinem allegans, & nonnulla alia. & cum plurimum hoc efflagitaret, tandem voti compos factus est ob dictam legem, in præcedente anno editam.

Quamobrem animaduertentes patres ingentem perturbationem, quæ defacili suboriri posset in Ordine, si pro voluntate huiusmodi præsentis seu Magistri generales ordinis vulgò dicti, officio renunciare possent, & ipsi eorū vota admittere tenerentur, lege sancitum est, nè in posterum eorū cessio admitteretur, nisi propter impedimenta perpetua: sicq; illa abrogata. Raimundus igitur voti compos factus, læto animo Barchinonam redijt, ibiq; vitam egit sanctissimam, & in studijs assiduis meditationibusq; occupatam. Edidit, vt præmisimus, plura opera, & Institutiones ordinis fratrum Prædicatorum miro quodam ordine distinxit, quæ prius indistinctæ erant. Superuixit, postquam præsentis ordinis renunciauerat, annis quinque & triginta. Vita functus est in die Epiphaniæ, 8. Idus Ianuarij, anno 1275. Ipsius sanctitatem crebra miracula, ad inuocationem eius nominis per Deum facta, protestantur. Porro dum uiueret, & post mortem maximis claruit miraculis. Inter cetera enim legitur, quadraginta mortuos eum suscitasse. Rex autem Aragonum, visis miraculis tam insignibus, plurimum apud Pontificem institit, vt inter diuos connumeraretur: sed nescio quo accidente tam egregium opus omisum est: sicq; manet. Hæc sunt, quæ ad manus meas de tanto viro peruenere.

VITA S. ANDREAE EPISCOPI FESVLANI,
ORDINIS CARMELITARVM, DOCTE ET ELEGANTER
conscrip̃ta: sed codex Authoris nomen non habebat.

6. IANUAR.

Exod. 22.
23. &c.Votū pa-
rentum S.
Andræ.

ANDREAS Corfinus Florentiæ ex Corfinorum nobili familia natus fuit, patre Nicolao, matre verò Peregrina. His, postquam in vnum matrimonium conuenerunt, nihil fuit antiquius, quàm vt religionis præcepta in omnibus obseruarent. Itaque libidine terrenorum posthabita, ijs quæ Dei erant, studentes, sæpius domum Domini visitabant. Cum verò, quod in Exodo legitur, audirent, primitias videlicet Deo offerendas esse: vt Deo eiusque genitrici gratam oblationem facerent, admodum cupiebant ex se filios procreare, vouentes primogenitum suum Mariæ religioni tradere. Quorum precibus beata virgo annuens, diuinitus eorū votum adimpleuit. Post paucos dies cõcepit Peregrina mater: cumq; iam tempus pariendi immineret, in somnis sibi visum est lupum peperisse pro homine: qui cum ecclesiam intrasset,

erasset, paulatim immutatus, in agnū se vertit. Quam rem expergefata tacitè considerans, nec viro quidē, quid in somnis viderit, est ausa cōfiteri. Proxima verò nocte, id est, pridie Calendas Decembris puer nascitur: qui cūm lustraretur baptismatis sacramento, Andreas nomē accepit, quòd eo die natus sit, quo Christiana religio beati Andreae Apostoli solēnia celebraret. Puer educatus ingenuè, crescit, studijs literarum traditur. Cūm autem admodūm scitus puer esset & forma præstante, vtriq; parenti plurimūm charus erat. Postremò factus adolescēs, canes alere, equos mercari, sōdalitates parare, tractare arma, lites gerere cōepit, & ad hæc, omnia diuinā pariter & humana promiscua habere, parentibus non solūm inobediens, sed nec eos se castigantes perferre poterat.

Nascitur
Andreas.

Adolescentia ei⁹ male
morata.

Parentes verò vbi intellexerūt, quantum periculum adolescenti imminēbat, timentes nē ob eius facinora per dedecus vitam amitteret, à tam pessimis moribus illum iam ætatis suæ quintumdecimūm annum agentem reuocare statuerunt. Igitur nacti opportunitatem, Andream ad se accersiri iubent. Qui cūm iussū parentum negligeret, contumeliosa verba respondens, ab eorum conspectu improbè discedebat. Quem mater, id iniquè ferens, animo cōcitato alloquitur: Tu profectò, inquit, lupus es, quem in somnis mihi visā sum peperisse. Quibus verbis perterritus adolescens, retrò ferens pedem, matrem orauit, vt quod sibi vellent ea verba, significaret. Tunc mater inquit: Audi fili mi verba mea, neq; matris tuæ dicta contemnas. Ego vnā cum genitore tuo sterilis annos plurimos vixi, tantusq; sobolis amor fuit, vt etiam pro habendis filijs vota susceperim. Itaq; primitias vteri mei Deo Mariaq; matri eius offerendas constantissimè voui. hoc idem Nicolaus pater tuus communi voto promisit. Factum est, vt Mariæ precibus conciperem: & cūm iam pariendi tempus aderat, in somnis visā sum lupum parere: qui cūm ingressus esset ecclesiam, lupi formā deserēs, agnus effectus est. Postridiè verò te peperisti: qualis superiorem ætatem vixeris, non te latet. non enim vt homo ratione vtens, sed vt rapacissimus lupus. Nunc iam tempus exposcit, vt in agnū te veritas, & quæ pro te vota suscepimus, velis pia mente perficere. Nam non nobis, sed Mariæ virgini natus es. Expergiscere igitur fili, nec velis longiùs per socordiam atq; malos mores vitam inficere.

Mater eum
castigat.

Postquàm mater loquendi finem fecit, Andreas huiusmodi oratione percussus, superiorem vitam suam tacitus considerans, poenitētia motus, multis lachrymis Virginem precabatur, vt pro se ad filium preces fundere dignaretur, nē iuuentutis suæ delicta cognosceret. Postridiè verò manè ad Carmelitarum ecclesiam profectus est, ibiq; orando diū ante aram Virginis gloriosæ, lachrymis faciem irrigauit, rogitans vt se lupum in agnū conuerteret. Tandem ab oratione surgens, Hieronymum Melioratum, qui ea tempestate, videlicet anno ab incarnatione Domini millesimo trecētesimo decimo sexto, prouinciæ Tusciæ curam gerebat, prostratus orauit, vt eum intra religionem acciperet. Quod cūm audiret vir præstans, miratus ingenuum adolescentem, summo loco natum, multisq; educatū delicijs, cupere sacris initiari, seruitutemq; religionis subire, misit ad eius parentes, qui referant Andream filium habitum religionis petere. Parentes vbi cognouerunt per nuncios, in filio suo Spiritum sanctum tam citò mirabiliter operatum, stupore gaudioq; repleti, eò, vbi Andreas erat, properè concesserunt, atque vnanimis filium, quem orantem inueniunt, sicut vouerant beatæ Virgini offerentes, suscepti voti officia perfecerunt. Ità Andreas in agnū versus, ad religionis obseruantiam admittitur. Huic, vt eius animi firmitatem experirentur, cuiuslibet vilissimæ cōditionis seruitia demandabant: ædes verrere, ostij curam gerere, interdūm etiam patinas purgare iubebant. Quæ omnia ità libenti animo perferebat, vt mirum sit eius & obedientiam & humilitatem referre.

Andreas se
colligit, &
resipiscit.

Carmelitanū
amplectitur
institū
tuum.

Accidit, vt prandētibus cæteris, Andreae ianuæ custodia mandaretur, qui neminem, quoad fratres cœnauissent, intrare permitteret. Diabolus verò tantæ humilitati inuidens, adolescentem subuertere conatus, prædiuitis viri formam accepit, & comitatu ingenti ante monasterij portam assistens, sibi fores referari iubet. Andreas hominis importunitatem miratus, quid sibi vellent, interrogauit. Cui ille inquit: Nonne me nōstis? ex cognatione enim tua natus sum: qui cūm audirem te religionem subijisse, iniquo animo ferens huc accessi, vt ex tam turpi vitæ conditione ad pristinas delicias reuocarem. Itaque iam citò aperi, vt mecum domum pariter reuertaris. Iam tibi virginem ex nobilitate ingenti dote desponsauit pater. Cui Andreas: Nec vos cognosco, nec nostro quidem sanguine nati estis, qui me quæritis à tam salubri officio reuocare. Paren-

Malignitas
dæmonis.

tes enim antè, quàm natus essem, huc me genuerunt, vbi humilitatem amplexus, obedientiam sponfam accepi. Ità hostis ille ianua pulsus, atq; deuictus constantia puerili, tantum facinus frustrà suscepit.

Facit professionem.

Progressus eius in vite sanctitate.

Irridetur à suis & repellitur.

Curat hominè morbidum.

Declinat pompam in celebrandis primitiis.

B. Maria illi apparet.

Claret miraculis.

It Parisios.

Cæco visum restituit.

Postquàm fratribus Andreae humilitas & obedientia satis exploratæ sunt, de more professus est, & in verba Prouincialis, religionis solennia vota suscepit. His exactis, animus adolescentis in dies magis ac magis in diuino amore atque virtute flagrabat, ieiunijs & abstinentia atque corporis flagellatione terrenorum cupiditates superabat: tantusq; silentij amator factus est, vt non nisi vbi maximè opus esset, loqueretur. Diebus tribus in hebdomada ieiunabat, in quibus nihil cibi, præter panem & aquam, sumere consuevit. Obedientiam adè obseruabat, vt nihil magis cupere videretur, quàm vt sibi aliquis imperaret, non secus, ac si intrasset religionem ob id solùm, vt seruiret. Orationibus atque sacris literis incumbens, nullum tempus conterebat incausum. Corpus suum a sidiuis flagellationibus macerans, in seruitutem redigebat, domabat cilicio, ieiunio castigabat. Appetens solitudinem, delicias fugiens, à iocis & ludis plurimum declinabat. Obturabat aures suas, nè audiret verba detrahentium sibi. Nam, vt moris est mendicantium, sabbato pro accipiendis elemosynis ciuium domos adire, Andreas ob humilitatem officium huiusmodi plurimum exercebat, & cum à suis, qui in via maximas ades haberent, elemosynam peteret, multis iniurijs ab eorum domibus pellebatur, nanque illis inuitis Andreas habitum religionis acceperat. Irridebatur à notis, à sodalibus spernebatur, & tanto tamque salutifero labori inertia nomen imponebant. Huiusmodi omnia Andreas ingenti patientia tolerabat, ac si religionis perfectio in tolerandis iniurijs haberetur.

Ea tempestate Ioannes quidam Corfinus ex cognatione sua, lupum morbum patiebatur in crure, quæ ægritudo per dies noctesque hominem plurimum cruciabat. Et vt huiusmodi cruciatum mitigaret, quocunque genere ludorum vtebatur, ita vt eius domum, lusorum porticum appellarent. Hunc vir Dei aggressus, sic alloquitur: Ioannes, si meis consilijs acquiescas, pristina te saluti restituum, & ab hostium tuorum insidijs diuino munimine liberabo. Ille vix credens Andream in conspectu Dei talem gratiam inuenisse, vt morbos auerteret, ramen recuperandæ sanitatis desiderio pollicitus est se facturum, quicquid optimus adolescens imperaret. Cui Andreas, Est, inquit, opus in primis, vt omnes has lusorum consuetudines abijcias: post hæc, vt vacando ieiunijs, virginem Mariam summis precibus dies octo flectere nitaris. Ioanes simplicitate verborum motus, statim vota suscipiens, quicquid sibi ab Andrea iussum fuerat, mira deuotione perfecit, & meritis eius est solitam valetudinem consecutus. Ità vir Dei ardens in virtutibus, & in dies magis sanctitate pullulans, ad sacros ordines admittitur. Corfini omnes statuunt, vt primam Missam Andreas cantaturus, oblationem magnis apparatibus singentique pompa celebraret. Sed ille vbi hoc audiuit, habita prius licentia à Prouinciali, secessit septimo milliari ab vrbe in Conuentum Syluarum, ibique deuotissimè sacerdotij sui primitias offerenti, beata Maria virgo cum comitatu angelorum apparuit, dicēs ei: Seruus meus es tu: quia ego elegi te, & in te gloriabor. Et hæc dicens, paulatim in auras se eleuauit. Andreas stupore perculsus, non elatione extollitur, sed magis per humilitatem nitebatur se dignum seruum efficere, humanas laudes fugiens, studio bonarum artium sibi immortalitatem parabat.

Erat ea tempestate vir nobilis, cuius filia, quam vnicam habebat, morbo hecicæ febris languens, nulla poterat medicorum arte curari. Hæc cum prodigia, quæ per virum Dei in dies fiebant, perciperet, sperabat proculdubio sanitati restitui, si manibus suis vir Dei sibi pabulum ministraret. Quod pater intelligens, à beato Andrea summis precibus imperrauit, vt filiam suam agram inuisere dignaretur, quæ in se vno omnem spem salutis posuerat. Ille vbi puellæ fidem cognouit, diutina oratione præmissa, eam visens, cibumque ministrans, pristinae restituit saluti.

Post paucos annos Pisis Capitulum celebratur, Andreas Parisios literis imbuendus mittitur: inde post tres annos in prouinciam reuocatur. Dum itaque in patriam reuertitur, per Diuionem iter faciens, patrum Cardinalem, ibidem eo tempore legationis officio functum, visitat. Dum ibidem apud Cardinalem aliquot dies esset, cæcum quendam, qui ad portam templi sedens, à prætereuntibus elemosynam petebat, inuenit: à quo cum cæcus stipem peteret, lumen recepit. Post paucos dies Florentiam redijt, vbi tunc

tunc Capitulum Prouinciale fiebat, in quo Andreas conuentui Florentino præfici-
tur. In qua administratione tanta vitæ sanctimonia claruit, vt narratu difficile foret.

Fic Prior.

Venturam, Carmelitam Pisanum quendam, ab hydropis morbo curauit.
Rogatus à quodam familiari, cui puer natus erat, vt eundem puerum baptizaret, nõ
recusauit. Sed dum infans illustraretur, vt moris est, aqua & chrismate, Andreas, cui
Deus futura reuelauerat, mirum in modum lachrymis irrigabatur. A quo cum pater pu-
eri lachrymarum causam quæreret, Andreas inquit: Hic puer sibi ac familiae suæ ex-
cidio natus est. Pater verò præsagium huiusmodi paruifaciens, viri DE I verba con-
tempnit. Puer autem crescens, non secus ac Andreas prædixerat, flagitijs atque facino-
ribus coopertus, cum multis contra Remp. coniurauit. Qui in iudicium vocatus, tanti
sceleris poenas soluit, omnesque cognati eius ab omni administratione Reip. fuerunt
abdicati.

Claret spi-
ritu prophetae.

Non longè post, vbi Deo obedientia serui sui satis probata fuit, illum ad maiorem
curam voluit accersiri. Nam factum est, vt Fesulanus antistes extremum diem clauder-
et. Postquam illi pontificio more magnificè fecerant obsequia, Canonici ceterique,
apud quos ius erat, conuenerunt in vnum, vt inter se de eligendo pōtifice tractarent, à
quorum vnanimi consensu Andreas Corsinus Carmelita designatur. Ea cum Andrea
nunciarentur, timens nè sub tanto onere premeretur, tertio milliario ab vrbe apud
Carthusienses latitauit. Canonici verò illum per omnem prouinciam quæri iubent: sed
vbi nequeant eum inuenire, iterum congregatis de renouanda electione decernitur:
& dum illorum vacillantis corda in ambiguo versarētur, spiritus sanctus per os infan-
tis locutus est, dicens: Elegit Deus Andream in sacerdotē sibi: eccè enim apud Carthu-
sienes orat. ibi eum inuenietis. Quibus verbis omnes stupore repleti, quicquid actum
prius fuerat, confirmant. Igitur decernitur, vt ad Carthusienses legati mittantur, vt epi-
scopum ad susceptionem pōtificatus hortarentur. Dum hæc Fesulis gerebantur, An-
drea oranti puer in veste candida apparuit, nuncijs ei hoc diuino numine factum, vt
episcopus crearetur, neque laborem subterfugeret, Nam datus erat ei custos angelus,
qui eius vestigia in Dei voluntate persiceret. Andreas itaque angeli visione perterri-
tus, ab oratione surgens, Fesulanos se quærentes offendit. Qui episcopum salutantes,
hortantur vt gregem suum & oves pascuæ suæ non contemnat. Andreas Deo gratias
agens, onus, quod paulò antè excutere nitebatur, constantemente suscipit.

Creatur
Episcopus
Fesulanus.
At ille latit-
tat.

Igitur factus episcopus anno ætatis suæ 58. incredibile effatu est, quanta sanctitate
floruit. Omnes terrenorum cupiditates subiecit pedibus: tantæ fortitudinis factus, vt
cunctas animi perturbationes facillè superaret. Mulierum colloquia, tanquam semina
na vitiorum, magno studio fugiebat: temperantiam amplexus, nulla concupiscentia
carnis premebatur. Macerabat corpus, sobriè cibum sumendo: subter tunicam super
nudo corpore catena ferrea cingebatur. Sarmenta vitium, membris suis requiem no-
cturnam præstabant. Pacis seminis præcipuus seminator, bella intestina, seditiones ci-
uium & discordias plurimorum extirpabat. Diuinæ contemplationi intentus, nihil hu-
manum, aut quæ ad scurrilitatem pertinerent, loquebatur. Quâto enim dignitate sub-
limior, tanto humilitate submissior videbatur. In ædificijs sacris plurimum intentus,
cathedralem ecclesiam Fesularem, quæ ruinam vndique minabatur, sumptibus datis
muniri fecit.

Eius eximia
virtus in
Episcopatu.

Quid de eius commiseratione erga pauperes, quid de pietate eius in populum sicut
referam? Non modò affectos egestate videre, sed nec audire quidē sine lachrymis po-
terat. Tantæ enim liberalitatis fuit in pauperes, vt omnes egenos, qui tunc Fesulis es-
sent, literis mandaret, quibus clanculum præbebat eleemosynā. Nemo vnquam egens
sine eleemosyna ab eo recedebat. Quin etiam cum annonæ magna penuriâ esset, & pro
eleemosynis ad eum confluerent plurimi, ipse omnem panem in sua domo repertum
pauperibus erogauit: & cum tantæ multitudini minis sufficeret, iussit sibi vltra panes
adferri. Ministri verò, qui sciebant, ne panem quidem vnum in arcula se dimisisse, de-
fecisse panes episcopo narrauerunt. Qui iussit, vt in arca attentius quærent. Illi autem
nè viderentur episcopi iussa negligere, in penum reuertentes, panes in magno numero
repererunt. Quam rem mirati, detulerunt ad episcopum. Ille verò panes accipiēs, pau-
peribus erogauit, vt in omnibus Saluatoris vestigia imitaretur.

Eius libera-
litas in pau-
peres.Diuinitus
augetur pa-
nes.Lauat pes-
des paupe-
rum.

Consueuerat vir Dei qualibet quinta feria, in memoriam Dominicæ humilitatis

pauperibus pedes lauare. Accidit vt quidam ex mendicis illis episcopo resisteret, nè pedes eius ablueret. A quo cum causam Andreas peteret, inquit ille: Crura mea morbo in putredinem versa, timeo nè excellentiæ tuæ stomachationem inferrent. Cui ait episcopus: Confide fili in Dominum Iesum Christum. & infusa aqua in peluim, pauperis crura lauare coepit. O rem mirandam. ille crura lotus, statim morbo solutus est.

Consueuerat noctu post matutinale officium, vno tantum ministro comite, visitare ædem siue ecclesiam, quæ vulgò Abbatia dicitur, non longè à metropolitana ecclesia. Factum est dum redirent, parietem ex transuerso in via ædificatum inuenerunt. Quare perterritus minister, dixit: Pater reuerende, quis hîc tam citò parietem construxit? Cui inquit Andreas: Oremus, nè intremus in tentationem. Et prostrati in terram, cantauerunt psalmos, Deus in adiutorium: & Domini est terra &c. Et oratione facta, paries euauit.

Psal. 69.
Psal. 13.

Bononienses redigit in concordiam.

Cum Bononiæ discordia ciuilis orta esset, adeò vt tumultus ille nullius autoritate posset sedari, Urbanus quintus Pontifex maximus, qui etiam ob vitæ merita signis claruit, audita Fesularum episcopi probitate, cum legatum Bononiam mittit, vt dissidentia pectora mitigaret, flecteretq; feroces animos ciuium. Andreas pontificis iussa perfecit, Bononiam profectus est. Ciues vbi presulis auctoritatem ac verborum suauitatem perceperunt, mox depositis animis reconciliantur: pauci verò, qui huic rei aduersabantur, atroci morbo percussi sunt. Qui tandem meritis beati Andreae liberati, deposita animi ferocitate, pacificantur. Ità vir Dei perfecto negotio, vna omnium commendatione Fesulas regressus est. His artibus atque studijs ad maturam ætatem peruenerat.

B. Maria illi denunciat obitum suum.

Moritur.

Anno igitur ætatis suæ septuagesimo primo, in nocte natiuitatis Domini in ecclesia cathedrali dum solenni pompa rem diuinam faceret, ei Virgo gloriosa apparuit, nuncians ei obitum suum diem in proximo mensè, videlicet octauo Idus Ianuarij: quo die Epiphania Domini celebratur. Qua quidem reuelatione tanto gaudio atque lætitia repletus est, vt qui prius ob victus parcitatem macilentus atque squalore perfusus erat, Seraphico penè colore perfusus sit. Non secus, vt beata Virgo prædixerat, morbo correptus diuus antistes, eo die naturæ concessit. In cuius transitu multa diuinitus prodigia facta, illum ad superos euolasse testantur. Ea nocte, qua vir beatus è vita decessit, multæ virgines visiones viderunt. Nanque, vt fertur, puella decem annorum in somnis vidit reueratam cælum, atque scalam, quæ ad cælum vsq; pertingebat, per quam episcopus pontificali veste indutus ascendit. Hunc alij duo episcopi hinc & inde comitabantur. Quam rem cum matri indicaret, Andreas Corfinus, ait illa, conscendit ad superos. Et post cognouit beatam Andream eadem hora transisse, qua virgo ad cælum ascendisse episcopos in somno viderat. Ea nocte alia virgo nobilis, cui Andreas, cum adhuc viueret, diem mortis prædixerat, moriens, alta voce clamauit: Eia Christi presul, expecta me, vt vnà cælestem patriam ingrediamur. His dictis, ad cælum supplices manus extendens, ab hac luce migravit.

Miracula post obitum.

Sed quid ego narrem, quæ circa huius beati viri obitum gesta sint: quæ verba, quæ præcepta vitæ, quas traditiones religionis dederit, quæ lux circumfulserit morientem, quantæ suauitatis odor à defuncti corpore spirauerit: quàm multi ex diuersis languoribus ac morbis, tactu sacri corporis, mirabiliter sanitati restituti sint? Mortuus est diuus Andreas anno ætatis suæ 71. Pontificatus anno 12. ab incarnatione verò Domini anno 1373. octauo Idus Ianuarij: cuius anima cum beatis spiritibus superni regis faciè contemplatur. Corpus eius de more funebri pompa Fesulis in ecclesia cathedrali lapideo busto conditur, licet testamento reliquerit, corpus suum apud Carmelitas Florentiæ sepultum iri. Oppidani verò, ob miram viri sanctitatem, corpus Florentiam deferri non permiserunt. nanq; in eo protectionis plurimum fore sperabant. Carmelites autem opportunitatem temporis nacti, noctu clam corpus sublatum, Florentiam deferunt, vbi ex eo tempore multis miraculis coruscavit.

Philippus Maria vexat Florentinos.

Post multum verò temporis, anno videlicet incarnationis Dominicæ 1440. Eugenio 4. Pontifice maximo, Philippus Maria Mediolanensium dux, Ecclesiæ Florentinisq; vtrò bellum intulit, ac per Nicolaum Piceninum, præfectum militiæ suæ, Florentinorum oppida multa cepit, multaque vastauit, Itaque exercitus hostium iam loca vrbi propinqua occupauerat: Florentinos, Cardinalesque, qui Florentiæ cum Eugenio summo Ponti-

Pontifice erant, metus inuadit: res omnes turbulentæ asperæq; videbantur. His rebus permora ciuitas, trepidare, festinare, armisque diffidere cœpit, & suo quisque metu pericula metiri. Decernitur, vt Decemuiros belli gerendicrearentur, qui darent operam, nè quid mali Resp. pateretur, quibus legiones parere, bellum gerere, cohortari ciues atque socios permittitur. In quibus fuit Cosmas Medices, Nerijs Caponius, Angelus Acciarolus eques, Iohannes Scodellarius. Hi, in vnum conuenientes, de tutanda Repub. tractare cœperunt: tanti belli discrimine, eorum animi in ambiguo versabantur: eorum Remp. imparatam, magnas fortesq; copias hostium, deniq; euentus belli cogitabant. Dum hæc sic agebantur, diuus Andreas Corsinus multis miraculis coruscabat. Cum verò ex maxima deuotione vniuersa ferè ciuitas conflueret ad ecclesiam Carmelitarum, vbi huius antistitis corpus requiescit, adolescens quidam præcipua deuotione, vnà cum ceteris aduenit. Apparuit autem ei beatus antistes, dicens: Adolescens, maturè propere ad Decemuiros belli præfectos, mea q; hæc verba refer: Deus qui Israël de manu Pharaonis eripuit, ipse confringet aduersarios eorum: nè timeant cum hoste cõgredi, nam Deus dissipabit omnes vires illorum. Itaque audacter cum hoste rem gerant armis: quinto die à proximo festo S. Iohannis Baptistæ, quod hinc ad dies octo celebrabitur, de hostibus victoriam reportabunt. Adolescens etsi visione numinis perterritus extiterit, præfatos tamen viros adiens, quæ sanctus apprensus dixerit, nunciavit. Quibus auditis, magistratus visioni fidem adhibentes, animæ quiores effecti sunt. Exercitum itaque parant, 4. Calendas Iulij cum hoste configunt: sed vbi multum vtrinque pugnatum est, hostium copiæ fusæ sunt. Quod sine nutu & ope diuina factum non creditur, quod ingens multitudo manu parua sic pulsa sit, vt vix paucis tam ingenti multitudo fuga euaserint. Piceninus postquam suos deficere, resq; suas attritas videt, rebus suis diffidens, in Burgum sancti sepulcri cum paucis aufugit. Postquam de huiusmodi victoria Florentiæ nunciatum est, subito ciuitas tota gaudio magno persultat: indictæ feriæ, ludi instituti, atque alia id genus lætitiæ signa edita. Et nè pietatis viderentur immemores, decreto fit, vt omnis Clerus, omnisq; magistratus vnà cum populo in Cathedrali ecclesia conuenirent: ex quo loco solenni processione, vt moris est, ad ecclesiam Carmelitarum pergerent, vbi diui præsulis corpus iacet, ibidemq; Missam in honorem sanctissimæ Trinitatis solenniter canerent, corpusq; beati Andree Corsini vniuerso populo cum funeralibus atque thure multo ostenderetur. Ac vbi hæc, quæ ad cultum beati viri pertinerent, non possent fieri, quin prius consulerent Apostolicam Sedem, supplicatum est Eugenio Pontifici per Cardinales reuerendissimos, Columnensem, Andegauensem, Placentinum, S. Crucis, sanctæ Mariæ nouæ, quòd huic corpori quotannis legitimè huiusmodi honores exhiberi possent, Eugenijs tametsi multa prius intellexerat de sanctitate viri, tamen rumoribus nouis permotus, atque ratorum virorum supplicatione, legitimè fieri cõcessit, quod à Florentinis petebatur. Hæc vbi impetrata sunt, munus religionis, vti statutum erat, mira populi deuotione perficitur. Decretum item fuerat, vt omnes magistratus vrbis Florentiæ de more solenniter visitarent Carmelitarum ecclesiam, eo videlicet die, quo ipsi Carmelitæ annua huius beati viri solennia celebrarent. Quod quidem vsque hodie maxima deuotione obseruatur.

Florentini
cædunt Me-
diolanenses.

Festus S. Andree
instituitur Flo-
rentiæ.

Petrus Victorius ingenuus adolescens, cum auunculum, qui Prati, quod oppidum decimo milliario est ab vrbe Florentia, prætor erat, visitaret, vnà cum sodalibus suis oppidi mœnia conscendens, ex alta turri incautè cecidit. Qui cum rueret, se beato Andree Corsino commendans, ex tanto vitæ periculo illa sus euasit. Fecit & alia permulta miracula, quæ breuitatis studio prætermisimus.

VITA